

а пъкъ намъ тукъ ще тропнатъ главитѣ. Ти менъ ми не говори... Бай ти Дончо пасе хората.

— Напротивъ и азъ щж бждж тукъ и ще давамъ жертви.

— А бе, то ако пламне, нека пламне по-скоро. Това царщина ли е? Тя и сега гори, само не дими. Зехх ни ризитѣ отъ гърба... не смѣешъ да си покажешъ носѣтъ извънъ града. Това царщина ли е?... Боклукъ.

— Вий не берете грижа, това не ще иде за много, каза Бай Мичу — писано е, че Туркия ще падне скоро.

— Турция е съвсѣмъ изгнила държава, скелетъ, нищо повече... бутни го и ще падне! каза единъ.

— И ако го не бутнемъ, ахмаци сме! каза попъ Димчо распалено.

— Така е, така е, обади се попъ Ставри, замжтило се е. Та ти виждъ, че малко и голѣмо сѣ за това говорятъ. И женорята, и дѣчурлигата доръ, сѣдатъ и ставатъ сѣ съ такива разговори. И пѣснитѣ имъ слушай, нѣма вече ахъ и охъ, ами сѣ пушки и саби звънтятъ; таламбази, като бижатъ, сърдцето ми играе; станѣте съ Турци да се биемъ, и други бѣсотии нови. А младежитѣ подири ги, сѣ въ мѣнастирската ливада: бау бумъ, бау бумъ, цѣль день съ пушкитѣ — челякъ неможе помина за Бозаланъ. Мой Ганко е събралъ дѣ да си сж пищови и пушки и, като пусне дѣцата отъ школото, само съ тѣхъ си играе. Защо ти сж бѣ, синко, питамъ го, тия вѣхтории? — „Тѣ скоро ще потрѣбать, тате, отговаря. Ще дойде врѣме, когато единъ калнавъ пищовъ ще се купува на тегло съ златото“... Азъ, мѣжду насъ да си остане, ама това барутливо врѣме ще измжти нѣщо. Боже сохрани!

Простудушнитѣ и откровеннитѣ думи на дѣда попъ Ставря бѣхж вѣрни. Отъ нѣколко мѣсеца насамъ, кажи отъ появяванието на Огнянова, както бѣ съгледалъ и Стефчовъ, забѣлѣзваше се пѣкакво кипение на духоветѣ, което